

Pierwszy chrześcijański męczennik

***Werset kluczowy: „A Szczepan, pełen wiary i
mocy, dokonywał wielkich cudów i znaków
wśród ludu”.***

Dzieje Apostolskie 6:8

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Dzieje Apostolskie 6:7-10; 7:1-60***

Wydaje się, że męczeństwo Szczepana miało miejsce niedługo po Pięćdziesiątnicy, po okresie szybkiego rozwoju wczesnego Kościoła. Ten czas pokoju i wzrostu przygotował wierzących na próby, które wkrótce nadeszły. Śmierć Szczepana oznaczała początek prześladowań Kościoła i pokazała, że naśladowcy Chrystusa powinni pozostać wierni nawet aż do śmierci. Objawienie 2:10

Św. Szczepan, pierwotnie wybrany do pomocy w zaspokajaniu praktycznych potrzeb zgromadzenia, okazał się człowiekiem o wyjątkowej sile duchowej i talencie. Opisano go jako „pełnego wiary i ducha świętego” (Dz 6, 5). Jego wiara, miłość i gorliwość dla Pana uczyniły go skutecznym świadkiem Prawdy. Jego mądrość i duch świętości były tak niezwykle, że przeciwnicy nie potrafili skutecznie mu zaprzeczyć. Dz 6, 10

Nie mogąc przewyciężyć jego argumentacji, wrogowie postawili go przed Sanhedrynem na

podstawie fałszywych i zniekształconych zeznań. Chociaż groziło mu oskarżenie, które mogło doprowadzić do śmierci, Szczepan nie okazał strachu. Jego twarz odzwierciedlała natomiast spokój, czystość i zaufanie do Boga. Relacja podaje, że wszyscy zasiadający w radzie „widzieli jego twarz, jakby była twarzą anioła”. Dzieje Apostolskie 6:15

Przemowa Szczepana przed radą, zapisana w Dziejach Apostolskich 7:2-53, wykazała zarówno odwagę, jak i głęboką znajomość historii Izraela. W słowach końcowych jasno oskarżył swoich słuchaczy o sprzeciwianie się Bogu i ponoszenie odpowiedzialności za odrzucenie Jezusa. (Dz 7,51-53) Zamiast okazać skruchę, wpadli w gniew. Szczepan pozostał niewzruszony, nawet gdy ich gniew narastał. Została mu udzielona wizja chwały niebieskiej i oświadczył, że widzi Jezusa stojącego po prawicy Boga. To stwierdzenie skłoniło jego oskarżycieli do zakończenia procesu i skazania go na śmierć przez ukamienowanie. Obecny był Saul z Tarsu, który poparł ten czyn. Dz 7,54-60

Umierając, Szczepan modlił się zarówno za siebie, jak i za tych, którzy go zabijali, prosząc, by ich grzech nie został im poczytany na winę. W ten sposób odzwierciedlał ducha Chrystusa. Werset 60 opisuje jego śmierć jako sen. Szczepan z całą pewnością wierzył w zmartwychwstanie i w to, że w odpowiednim czasie zostanie przebudzony ze „snu” śmierci. Wyrażenie „zasnął ze swoimi ojcami” pojawia się prawie czterdzieści razy w Starym Testamencie i odnosi się do snu śmierci.

Gdy Księga Hioba była dręczona przez szatana, prosił o ulgę w śnie śmierci aż do poranka

zmarłystania, mówiąc: „Obyś mnie ukrył w grobie! Obyś mnie przykrył, aż minie Twój gniew! Obyś wyznaczył mi czas, jaki mam spędzić w grobie, a potem wyciągnął mnie z powrotem!” (Księga Hioba 14:13) Jezus potwierdził słowa Księgi Hioba, mówiąc: „Wszyscy, którzy są w grobach, usłyszą Jego [Syna Człowieczego] głos i wyjdą”. Jana 5:28,29

Wierne świadectwo Szczepana stało się przykładem dla późniejszych wierzących. Chociaż prześladowania mogą przybierać różne formy, wezwanie do wiernego cierpienia dla Chrystusa pozostaje aktualne. Szczepan był pierwszym przezwyciężającym zwycięzcą ery chrześcijańskiej, o którym mowa w Piśmie Świętym po pięćdziesiątnicy, który okazał się wierny i miał udział w „pierwszym zmarłystaniu” (Objawienie 20:6). Niech jego życie i śmierć zachęcą nas do mówienia z łaską, stania z odwagą i skupiania wzroku na Panu.